A Madame A. de Schulmann.

SÉRÉNADE MÉLANCOLIQUE

Poésie D'ARMAND SILVESTRE.

Composee par JULES BLEICHMANN, Op. 19. № 1.

Canto.

INTRADA Andante con moto. (♩.=56) SERENATA Andante sostenuto. (♩.=42)

A 6 B 2 *p*

Viens en_ten_dre sous la feuil_lé_e la der_niè_re chan_son des nids
Слу_шай, другъ мой, какъ за_мол_ка_етъ пѣ_сня птичекъ въ глу_ши лѣ_сной,

slentando *a tempo*

et les mur_mu_res in_fi_nis de la fo_rêt en_som_meil_lé_e.
какъ са_мый лѣсъ въ ти_ши но_чной за_во_ро_жен_ный за_ти_ха_етъ.

C *p* *p*

Tout se tai_ra dans un_in_stant, Sous la gran_de aile du si_len_ce
Ти_хо вѣ_етъ надъ зе_млей ночь кры_ломъ по_ко_я бла_го_дат_нымъ,

slentando *a tempo*

qui, dans l'air tiède en_cor ba_lan_ce, des doux rêves l'es_saim flot_tant.
въ воз_ду_хѣ теп_ломъ, а_ро_мат_номъ слад_кихъ грезъ не_сет_ся рой.

D Pochettino piu animato *p* *rall.* *poco a poco* *ten*

Dans la bri_se qui pleure, o mon a_mour! E_cou_te pas_ser l'heure où fuit le
Въ шелестѣ вѣ_тра, ро_дна_я, слышишь ли стонъ? Гаснущій день прово_жа_я то_ску_етъ

Tempo I E *p*

jour! Viens con_tem_pler dans la val_lé_e le der_nier é_clat du cou_
онъ. О по_смо_три какъ по_кры_ва_етъ свѣтъ за_ка_та тамъ пе_ле_

p

chant, La lune à l'ho_ri_zon pen_chant, de blan_ches va_peurs est voi_lé_e;
_на, Какъ крот_ко на не_бе_са лу_на въ ту_ма_нѣ сѣ_домъ вы_плы_ва_етъ

F

Et par_mi l'ex_ta_se du soir, on di_rait qu'au bord de la nu_e u_ne
И какъ будто вда_ли ѳи_мі_амъ, воз_жи_га_е_мый чьей то ру_ко_ю, изъ ка_

slentando *a tempo* G *pp*

main divine est ve_nu_e al_lu_mer un large en_cen_soir. Re_gar_de, bien_ai_
_дильницы легко_ю волно_ю под_ни_ма_ет_ся пла_вно къ небе_самъ. Въ пространствѣ ис_че_

rall. *poco a poco* *f*

_mé_e, au ciel loin_tain, re_mon_ter la fu_mé_e du jour, du jour é_teint!
_за_я вьется ды_мокъ: э_то день до_ро_га_я на вѣкъ, на вѣкъ про_текъ!

Москва, дозволено цензурою 22 Декабря 1899 г. 25189 Паровая скоропечатня нотъ П. Юргенсона въ Москвѣ.